

# ENCARA QUEDA CAMÍ PER FER

Fa uns quants mesos es va originar una certa polèmica entorn del món de la sardana que va irrompre, cosa gens habitual, als mitjans de comunicació catalans i que va arribar fins i tot al Parlament de Catalunya, de la mà del diputat gironí Toni Strubell. El fet va sorprendre a més d'un, ja que la nostra dansa nacional, que normalment és ignorada per la gran majoria de la premsa, aquesta vegada s'havia convertit en carn de canó. El motiu de l'enrenou va venir causat per les sospites de retallades pressupostàries que la Conselleria de Cultura de la Generalitat pensava aplicar sobre el programa La Sardana a l'Escola, cosa que obligaria a suspendre'l en el present curs.

La Sardana a l'Escola és un programa pedagògic i divulgatiu, destinat a fomentar el coneixement de la nostra dansa nacional entre els nens i nenes de les comarques gironines durant l'horari lectiu. Si no ho tinc malentès, des de 1997 està subvencionat a parts iguals per la Diputació de Girona i pels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat de Catalunya i cada any hi intervenen més de 8.000 estudiants. El nostre poble, l'Escala, hi va participar per primera i única vegada l'any passat, aprofitant el nomenament de Ciutat Pubilla de la Sardana. Segons publicà l'amic Jordi Gallegos al llibret de l'Aplec de 2010, hi intervingueren uns 400 alumnes del CEIP Empúries.

A l'hora de redactar aquestes línies, encara no se sap pas com acabarà aquest embolic de les subvencions que, en els temps actuals, s'han convertit en gairebé imprescindibles en tota iniciativa cultural impulsada des de la societat civil. De totes maneres, acabi com acabi la cosa, en aquesta època en què els diners en mans de l'administració i dels particulars escassegen, potser paga la pena fer una ullada enrere i veure com s'ho manegaven els nostres avis que, en el cas de la sardana, per exemple, d'ajudes a compte de l'erari públic en rebien ben poques.

En aquest sentit, una manera de conèixer com anaven les coses antany, és endinsar-se en un llibret extraordinari que l'any passat publicà l'editorial Rafael Dalmau, en el qual s'hi descriu, exhaustivament, l'origen del moviment sardanista que ha arribat fins als nostres dies. L'obra detalla els anys de l'expansió de la nostra dansa nacional i mostra com fou possible que, ara fa més de cent anys, la sardana, arraconada com es trobava a l'Empordà i la Selva, s'escampés arreu de Catalunya, és a dir, com fou possible que un ball comarcal passés a convertir-se en un ball nacional.

La nacionalització de la sardana, que és com es titula el llibre, és de reduïdes dimensions, de lectura gens amena, fins i tot enfarfegosa a